

Sygn. akt I C 672/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Moskwa

Protokolant: sekr. sądowy Elżbieta Błoniarz

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013r. w Rzeszowie
sprawy z powództwa A. B., D. B. i małoletniej E. B. (1)
przeciwko Towarzystwo (...) S.A. w W.
o zadośćuczynienie

I. z a s ą d z a od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powodów A. B., D. B. i małoletniej E. B. (1) kwoty po 41.500,00 zł (czterdzieści jeden tysięcy pięćset złotych) dla każdego z powodów, z ustawowymi odsetkami od dnia 04 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo o d d a l a,

III. n a k a z u j e ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 5.225,00 zł (pięć tysięcy dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem częściowego uzupełnienia opłaty, odstępując od ściągnięcia z zasądzonych na rzecz powodów roszczeń brakującej części opłaty od pozwu,

IV. z a s ą d z a od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 567,78 zł tytułem zwrotu wydatków i kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego, oraz na rzecz powoda A. B. kwotę 1000,00 zł tytułem zwrotu części uiszczonej przez powoda opłaty.

Sygn. akt I C 672/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 kwietnia 2013r.

Pozwem z dnia 21 maja 2012r. (k. 2-5) powodowie A. B., D. B. i małoletnia E. B. (1) działająca przez przedstawicieli ustawowych – rodziców J. i E. B. (2) wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwot po 72.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę po śmierci brata M. B. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2010r. do dnia zapłaty. Ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w dniu 2 lutego 2010r. doszło do wypadku drogowego, w którym śmierć poniósł ich brat M. B.. Pojazd sprawcy zdarzenia, skazanego prawomocnym wyrokiem karnym za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 k.k., ubezpieczony był w pozwanym Towarzystwie (...). Powodowie zgłosili pozwanemu swoje roszczenia o zadośćuczynienie pismem z dnia 3 marca 2010r. i w toku postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel wypłacił na rzecz każdego z powodów tytułem zadośćuczynienia po śmierci brata po 7.500 zł. Zdaniem powodów zadośćuczynienie w w/w kwotach jest zbyt niskie, nie spełnia swojej funkcji kompensacyjnej biorąc pod uwagę rozmiar cierpień każdego z powodów po starciu brata. Jednocześnie powodowie naprowadzili, że przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie toczyła się sprawa z powództwa rodziców zmarłego M. B. i wyrokiem z dnia 25 lipca 2011r., sygn. akt I C 991/10, Sąd przyjął 20% przyczynienie się zmarłego. Powodowie nie kwestionują przyjętego stopnia

przyczynienia, a jedynie wysokość kwot uznanych za stosowne dla nich w postępowaniu likwidacyjnym. Zdaniem powodów zadośćuczynienie po śmierci brata na rzecz każdego z nich nie może być niższe niż kwota 100.000 zł. Jednak przyjmując 20% przyczynienie się zmarłego do powstania szkody oraz fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel wypłacił na rzecz powodów kwoty po 7.500 zł, dochodzą oni w niniejszym postępowaniu dalszej kwoty z tego tytułu w wysokości 72.500 zł.

W odpowiedzi na pozew (k. 37-40) pozwany ubezpieczyciel wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany nie zakwestionował okoliczności wypadku z dnia 2 lutego 2010r. oraz swojej odpowiedzialności za jego skutki w związku z objęciem pojazdu sprawcy odpowiedzialnością cywilną, przyznał, że wypłacił na rzecz powodów tytułem zadośćuczynienia po śmierci brata kwoty po 7.500 zł, a także zaakceptował uznanie przez stronę powodową 20% przyczynienia się zmarłego M. B. do powstania szkody. Pozwany zakwestionował natomiast wysokość dochodzonego przez powodów zadośćuczynienia twierdząc, iż jest ono znacznie wygórowane, a kwoty wypłacone przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego w pełni skompensowały powodom krzywdę po stracie brata. Ponadto zdaniem pozwanego roszczenie odnośnie odsetek ustawowych od zadośćuczynienia liczonych od dnia decyzji o wypłacie zadośćuczynienia tj. od dnia 4 kwietnia 2010r. jest nieuzasadnione, bowiem odsetki mogą należeć się dopiero od daty wyrokowania.

W piśmie procesowym z dnia 9 stycznia 2013r. (k. 92) pozwany ubezpieczyciel wskazał, że na podstawie sukcesji uniwersalnej obowiązki (...) S.A. w W. przejęło Towarzystwo (...) S.A. w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezsporne pomiędzy stronami jest to, że w dniu 2 lutego 2010r. M. B. – brat powodów poniósł śmierć w wypadku samochodowym oraz to, że sprawca wypadku został prawomocnie skazany za spowodowanie tego wypadku (akta Sądu Rejonowego w Leżajsku o sygn. II K 159/10, akta Sądu Okręgowego w Rzeszowie o sygn. II Ka 432/10). Niesporne jest również to, że pojazd sprawcy wypadku w dniu zdarzenia był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...), jak i to, że zmarły M. B. w 20% przyczynił się do skutków wypadku. Ponadto poza sporem pozostaje fakt, że pozwany ubezpieczyciel wypłacił powodom kwoty po 7.500 zł z tytułu zadośćuczynienia po śmierci brata M. B. (akta szkodowe nr 613453).

Przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie toczyła się sprawa z powództwa rodziców zmarłego M. B. o zadośćuczynienie po śmierci syna. Wyrokiem z dnia 25 lipca 2011r., sygn. akt I C 991/10, Sąd Okręgowy w Rzeszowie częściowo uwzględnił żądania J. i E. B. (2), przyjmując jednocześnie 20% przyczynienie się zmarłego do powstania szkody. W apelacji od w/w wyroku nie kwestionowano stopnia przyczynienia się zmarłego do powstania szkody. Ostatecznie na rzecz rodziców zmarłego M. B. zasądzone zostało zadośćuczynienie w kwotach po 70.000 zł (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 grudnia 2011r. sygn. akt I ACa 390/11)

Brat powodów M. B. poniósł śmierć w wieku 20 lat. Był uczniem technikum mechanicznego, uczęszczał do klasy maturalnej.

W dniu śmierci M. B. powódki D. B. nie było w domu rodzinnym, przebywała w akademiku, przygotowywała się do egzaminów. O śmierci brata dowiedziała się w dzień po wypadku. Zadzwoiła do niej koleżanka z kondolencjami. Powódka skontaktowała się z mamą i dowiedziała się o tragicznej śmierci brata, po czym bezzwłocznie udała się do rodzinnego domu. Tam zastała rozpaczających domowników, było jej ciężko, zażywała leki uspokajające dostarczone przez pielęgniarkę. Wszędzie w domu powódka widziała rzeczy brata i nie mogła uwierzyć, że już go nie zobaczy, dopiero po kilku dniach dotarło do niej, że brat odszedł na zawsze. Powódka cierpiała na bezsenność, nie potrafiła się skupić na codziennych czynnościach. Nie była w stanie nauczyć się do egzaminów i zaliczyć sesji w zaplanowanym terminie, część egzaminów zdała w sesji poprawkowej pod koniec marca 2010r. Matka powodów po śmierci syna popadła w depresję, potrzebowała wsparcia ze strony osób najbliższych. Ojciec powodów pracował za granicą i rzadko miał możliwość przebywania w domu. Stąd też po śmierci syna M. matka powodów najczęściej przebywała w domu z najmłodszą córką E. – wówczas 10-letnią. Powód A. B. studiował i zamieszkiwał z dala od rodzinnego domu. Dlatego

też powódka D. B., również nie zamieszkująca z matką na co dzień, starała się jak najczęściej odwiedzać matkę, udzielać jej wsparcia, podnosić na duchu. W akademiku powódka przebywała od poniedziałku do czwartku, a pozostałą część tygodnia spędzała w domu rodzinnym. Powódka bardzo często odwiedzała grób brata. Różnica wieku pomiędzy nią a zmarłym M. to zaledwie rok. Praktycznie rodzeństwo wychowywało się razem, jak bliźniacy, miało ze sobą bardzo dobry kontakt, wspólnych znajomych, wspólną szkołę. Stan głębokiego smutku trwał u powódki ok. pół roku po śmierci brata, przy czym nie korzystała ona z pomocy psychologicznej. Powódce w dalszym ciągu jest ciężko, brakuje jej brata, ale stara się żyć normalnie, bo wie, że „życie toczy się dalej”. Obecnie powódka mieszka w O., gdzie studiuje. Z rodziną utrzymuje stały kontakt telefoniczny i odwiedza rodzinny dom. Rodzina B. nie obchodziła pierwszych świąt Bożego Narodzenia po śmierci M. w sposób tradycyjny, zaniechała świętowania przy choince, panował smutek.

Powódka D. B. to osoba dojrzałe funkcjonująca w rolach społecznych, sprawnie radząca sobie w funkcjonowaniu na co dzień. Symptomów z obszaru objawów klinicznych, charakterystycznych dla przedłużającej się reakcji adaptacyjnej powódka obecnie nie ujawnia. Powódka po śmierci brata doświadczyła reakcji żałoby, adaptując się do zmian, które nastąpiły w jej życiu. Mimo przeżywanego napięcia zdołała sprawnie funkcjonować w wypełnianych rolach społecznych studentki, siostry, córki – za sprawą dobrych zasobów osobowościowych odnoszących się do umiejętności radzenia sobie ze zmianami, stresem, kontroli emocjonalnej. Śmierć brata w znaczący sposób wpłynęła na ilość podejmowanych przez powódkę zadań tj. z uwagi na depresję mamy przejęła ona część obowiązków domowych oraz opiekuńczych wobec siostry. Rok temu dzięki pracy poznawczej zmieniła swoje przekonania na temat śmierci brata – co stało się dla niej źródłem spokoju. Obecnie powódka funkcjonuje sprawnie i dojrzałe. Śmierć brata stała się dla niej czynnikiem istotnym dla głębokiego, refleksyjnego rozumienia wartości życia i relacji międzyludzkich.

dowód: zeznania powódki D. B. (k. 134), zaświadczenie z dnia 8 marca 2012r. (k. 18), opinia sądowo-psychologiczna dot. powódki D. B. (k. 101-103)

Powód A. B. w dniu śmierci brata przebywał w K., gdzie studiował i przygotowywał się do egzaminów. O śmierci brata dowiedział się od mamy następnego dnia rano. Przyjechał do rodzinnego domu, gdzie przebywał dwa tygodnie. Powód bardzo przeżywał śmierć brata, nie mógł spać, zażywał leki uspokajające, wspominał brata. Po dwóch tygodniach od wypadku powód wrócił do K.. Nie korzystał z pomocy profesjonalnego psychologa, ale wsparcia udzielała mu znajoma posiadająca wiedzę i zdolności w dziedzinie psychologii. Po śmierci brata, powód nie był w stanie skupić się na nauce, zaliczył łatwiejsze egzaminy, jednakże najtrudniejszego nie udało mu się zdać. Przez pewien czas trudno mu było przyjeżdżać do rodzinnego domu, gdzie wspomnienia odżywały i były bolesne. Powód przed zdarzeniem z dnia 2 lutego 2010r. pracował - zajmował się organizowaniem imprez, czego zaniechał po śmierci brata, od tego czasu ograniczył również kontakty ze znajomymi. Od listopada 2012r. powód zamieszkał w rodzinnym domu, zajął pokój zmarłego M., który stał pusty od dnia jego śmierci. Co kilka dni odwiedza grób brata. W związku z wykonywaną pracą, powód często przejeżdża obok miejsca, w którym zginął jego brat M., wraca wtedy myślami do wypadku, wspomina brata. Każde święta są dla rodziny powodów czasem wspomnień i modlitwy za zmarłym M..

Badanie psychologiczne powoda A. B. wskazuje, że po śmierci brata wystąpiły u niego reakcje charakterystyczne dla reakcji adaptacyjnej po stracie osoby bliskiej emocjonalnie. Bezpośrednio po zdarzeniu miał trudności ze snem, treść snów dotyczyła brata, okresowo wycofał się z aktywności towarzyskiej, doświadczył trudności z koncentracją uwagi, powracających uporczywie wspomnień o bracie, miał znaczną potrzebę mówienia o nim. Obecnie nie stwierdzono u powoda cech przedłużonej reakcji adaptacyjnej, adekwatnie do możliwości realizuje on role społeczne. Sytuacyjnie zgłasza napięcie emocjonalne związane z bodźcem przypominającym o stracie brata (odczuwa smutek, gdy przejeżdża obok miejsca, gdzie doszło do wypadku z dnia 2 lutego 2010r.). Po śmierci brata u powoda wystąpiła reakcja adaptacyjna obejmująca sferę behawioralną (trudności ze snem, wycofanie z aktywności społecznej), emocjonalną (lęk, napięcie), poznawczą (powracające wspomnienia brata, trudności z koncentracją), przy czym obecnie nie stwierdzono cech przedłużającej się reakcji adaptacyjnej. Natomiast pojawiają się u niego stany napięcia warunkowane sytuacyjnie.

dowód: zeznania powoda A. B. (k. 134/2-135), opinia sądowo-psychologiczna dot. powoda A. B. (k. 79-80)

Małoletnia powódka E. B. (1) w chwili śmierci brata M. miała 10 lat. Dzień po śmierci brata dziewczynka narysowała rodzinę, w tym postać zmarłego brata z aureolą. Podobne rysunki malowała także w późniejszym czasie. Małoletnia powódka była bardzo zżyta z bratem, gdyż to tylko ta dwójka rodzeństwa pozostawała ze sobą na co dzień zamieszkując w rodzinnym domu. Powódka E. B. (1) spędzała z bratem M. dużo czasu, brat jej pomagał w różnych obowiązkach, naprawiał jej rower, organizował rozrywkę na komputerze. Po śmierci brata małoletnia powódka zamknęła się w sobie, zaopiekowała się hodowanym przez brata przed śmiercią pajakiem, traktując to zajęcie jako rodzaj wspomnień po zmarłym M.. Małoletnia powódka często odwiedzała i nadal odwiedza grób zmarłego, jeździ tam nawet sama rowerkiem.

Małoletnia powódka E. B. (1) po śmierci brata ujawniła reakcję adaptacyjną pod postacią izolacji, unikania bodźców związanych z M., trudności w koncentracji uwagi, lęków i obaw, gotowości do nieadekwatnej interpretacji otoczenia. Obecnie ujawnia napięcie związane z treścią jej myśli dotyczących brata oraz z sytuacjami stanowiącymi bodźce wyzwalające dla wspomnień o bracie. Utrudnieniem w uzyskaniu stabilności emocjonalnej jest opisywana przez małoletnią sytuacja rodzinna związana z tym, że mama cierpiąc z powodu straty syna płacze, a ona, będąc dzieckiem, stara się być wsparciem dla matki – tak jak osoba dorosła. W okresie bezpośrednio po śmierci brata u powódki E. B. (1) wystąpiły objawy związane z reakcją adaptacyjną po stracie brata, będącego dla niej osobą znaczącą. Obecnie u powódki stwierdza się występowanie reakcji napięcia warunkowanych sytuacyjnie, a związanych ze śmiercią brata. Obecnie dziewczynka pełni również rolę osoby wspierającej cierpiącej po stracie syna matki.

dowód: zeznania powódki D. B. (k. 134), zeznania powoda A. B. (k. 134/2-135), opinia sądowo-psychologiczna dot. małol. powódki E. B. (1) (k. 76-78)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane powyżej dowody. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, ani też nie była kwestionowana przez strony postępowania. Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania powodów D. B. i A. B.. W/w osoby w sposób zgodny opisały stosunki i więzi występujące pomiędzy powodami a ich zmarłym bratem oraz nakreśliły charakter i natężenie cierpień wynikłych dla powodów wskutek śmierci brata. Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również opinie sądowo-psychologiczne dotyczące powodów. Opinie te dały odpowiedź na pytanie, jakie skutki dla powodów miała śmierć ich brata, czy spowodowała zmiany w ich funkcjonowaniu i w radzeniu sobie. Opinie zostały sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe w zakresie psychologii, zgodnie ze zleceniem Sądu i nie były przez strony kwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powodowie dochodzili zasądzenia dalszego zadośćuczynienia w związku z wypadkiem komunikacyjnym, w następstwie którego stracili brata M. B.. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 2 lutego 2010r. Kwestią sporną była wysokość roszczeń powodów.

Podstawą prawną dochodzonego przez powodów roszczenia jest przepis art. 446 § 4 k.c. stanowiący, że sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W przepisie tym mowa jest o zadośćuczynieniu pieniężnym z powodu krzywdy polegającej wyłącznie na cierpieniach psychicznych, wywołanych utratą osoby bliskiej. Śmierć osoby bliskiej w istotny sposób narusza sferę psychicznych odczuć jednostki. Chodzi o uczucie smutku, przygnębienia, żalu i innych negatywnych emocji. W ocenie Sądu przepis art. 446 § 4 k.c. uzasadnia zasądzenie na rzecz powodów zadośćuczynienia związanego z krzywdą i bólem, jakiego doznali z powodu śmierci brata. W razie śmierci osoby bliskiej na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej

zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 października 2012r., I ACa 458/12, LEX nr 1237237). Przewidziane w art. 446 § 4 k.c. zadośćuczynienie służy kompensacie krzywdy po stracie osoby najbliższej, a zatem uszczerbku dotyczącego subiektywnej sfery osobowości człowieka, w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia, powstałych utrudnień życiowych, konieczności zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia, ograniczenia sfery korzystania z przyjemności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 maja 2012r., I ACa 301/12, LEX nr 1213847). Szkody niemajątkowej nie da się tak skrupulatnie określić, jak szkody majątkowej. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd kierował się rodzajem doznanej przez powodów krzywdy, jej rozmiarem, długotrwałością. Kierując się zeznaniami powodów oraz opiniami biegłego z zakresu psychologii, Sąd doszedł do przekonania, że rozmiar krzywdy powodów po stracie brata, bólu, smutku, przeżywania żałoby uzasadnia przyjęcie wysokości zadośćuczynienia na poziomie kwoty 60.000 zł w przypadku każdego z powodów. Ponieważ nie było kwestionowane przyczynienie się zmarłego brata powodów do powstania szkody w wysokości 20%, to ta wartość (bezsponna między stronami) winna oddziaływać na kwotę miarkowanego zadośćuczynienia. Przyczynienie przy zadośćuczynieniu nie powinno być określane w sposób matematyczny poprzez określenie procentowego odniesienia do kwoty ustalonego zadośćuczynienia, ale właśnie w konsekwencji miarkowania pozwala na ustalenie określonej kwoty, czyli w tym wypadku odpowiednio. Toteż kierując się matematycznym wyliczeniem odpowiednio (nie wprost) przyjęto kwotę zadośćuczynienia na poziomie kwoty 41.500 zł na rzecz każdego z powodów. Kwota ta uwzględnia również wypłacone przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz każdego z powodów zadośćuczynienie w wysokości 7.500 zł.

Na uwzględnienie, wbrew stanowisku pozwanego ubezpieczyciela, zasługiwało żądanie powodów w zakresie odsetek od kwot zadośćuczynienia. Sąd stoi na stanowisku, iż zadośćuczynienie należy traktować jak wierzytelność bezterminową, a więc świadczenie to powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Pogląd ten należy uznać za ugruntowany w orzecznictwie (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 lutego 2013r. I ACa 1092/12 LEX nr 1280446, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011r., I CSK 243/10, LEX nr 848109, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012r., I ACa 930/11, LEX nr 1127073, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011r., V CSK 38/11, LEX nr 1129170). W przypadku, gdy żądanie w zakresie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę było uzasadnione i udokumentowane już na etapie postępowania likwidacyjnego, odsetki przewidziane w art. 481 k.c. powinny być zasądzone od dnia, w którym zgodnie z przepisami prawa ubezpieczyciel zakończył lub powinien był zakończyć postępowanie likwidacyjne i wypłacić należne świadczenie. Stąd też kwoty zadośćuczynienia dla powodów zostały zasądzone wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2010r. tj. od daty, w której upłynął 30-dniowy termin przewidziany w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Ponad kwoty po 41.500 zł, Sąd oddalił powództwo, uznając, iż nie jest ono uzasadnione. Należy zwrócić uwagę, że w art. 446 § 4 k.c. użyto sformułowania: „sąd może”, a zatem przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma charakter fakultatywny, oznacza to, że uznaniu sądu orzekającego pozostawiono rozstrzygnięcie kwestii, czy w konkretnym przypadku doznana krzywda (jeżeli sąd ustali, że doszło do krzywdy) ma być naprawiona także przez zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego oraz w jakiej wysokości, czy też nie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 22 listopada 2012r., I ACa 339/12, LEX nr 1246793). Zdaniem Sądu żądanie powodów ustalenia wysokości zadośćuczynienia na poziomie kwoty 100.000 zł na rzecz każdego z nich jest znacznie wygórowane, a kwotą odpowiednią, adekwatną do doznanej przez powodów na skutek śmierci brata krzywdy jest kwota po 60.000 zł. Co prawda w początkowym okresie po wypadku z dnia 2 lutego 2010r. powodowie odczuwali ogromny smutek i przygnębienie z powodu śmierci brata, jednakże stan głębokiego smutku i żałoby minął, obecnie każde z powodów prawidłowo funkcjonuje w swoich rolach społecznych. Jakkolwiek w dalszym ciągu powodowie rozpamiętują wypadek i jego skutki, to ich stan psychiczny uległ już znacznej poprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. (następcy prawnego (...) S.A. w W.) na rzecz powodów kwoty po 41.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2010r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku), zaś w pozostałej części powództwo oddalił (pkt II wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt III i IV wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd w pkt III wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 5.225 zł tytułem częściowego uzupełnienia opłaty od pozwu, od której powodowie byli zwolnieni, odstępując od ściągnięcia z zasądzonych na rzecz powodów roszczeń brakującej części opłaty od pozwu (art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

W pkt IV wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 567,78 zł tytułem zwrotu wydatków i kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego oraz na rzecz powoda A. B. kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu części uiszczonej przez powoda opłaty. Powyższe rozstrzygnięcie wydano w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c. i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).